

ΕΝΟΤΗΤΑ 7

Ένας στοργικός ηγέτης

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ – ΑΠΟΔΟΣΗ

Όλοι μαζί γνωρίζουμε ότι ο Αγησίλαος, όπου νόμιζε ότι θα πρόσφερε κάποια ωφέλεια στην πατρίδα, δεν έπαυε να μοχθεί, δεν απέφευγε τους κινδύνους, δε λυπόταν τα χρήματα, ούτε πρόβαλλε ως δικαιολογία τη σωματική υγεία και τα γηρατειά, αλλά θεωρούσε έργο του καλού βασιλιά και αυτό, δηλαδή να κάνει όσο το δυνατόν περισσότερα καλά στους υπηκόους του. Ανάμεσα στις μεγαλύτερες ωφέλειες της πατρίδας και αυτό εδώ (το χαρακτηριστικό) αυτού συγκαταλέγω, ότι, δηλαδή, ενώ ήταν ο δυνατότερος στην πόλη, φανερά φρόντιζε σε μεγάλο βαθμό για τους νόμους. Γιατί ποιος θα ήθελε να μην υπακούει ενώ έβλεπε το βασιλιά να υπακούει; [...] Αυτός και προς τους πολιτικούς του αντιπάλους μέσα στην πόλη συμπεριφερόταν όπως ακριβώς ο πατέρας στα παιδιά του. Τους κακολογούσε, δηλαδή, για τα σφάλματά τους, τους τιμούσε, όμως, αν έκαναν κάτι καλό, και τους παραστεκόταν εάν συνέβαινε κάποια συμφορά, αφού δεν θεωρούσε κανέναν πολίτη εχθρό αλλά ήθελε όλους να τους επαινεί, επειδή θεωρούσε κέρδος ότι όλοι ζουν καλά, και το θεωρούσε ως ζημιά αν κάποιος, έστω και ανάξιος, χανόταν.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ, ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ 7.1-3

ΔΙΔΑΚΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

Ο Αγησίλαος παρουσιάζεται ως πρότυπο πολιτικού ηγέτη.

Οι αρετές του είναι:

- η αγάπη προς την πατρίδα,
- η πειθαρχία στους νόμους,
- η αγάπη προς το λαό,
- ο σεβασμός προς τους πολιτικούς αντιπάλους

η σωστή συμπεριφορά (δικαιοσύνη, σεβασμός στον άλλο, φροντίδα και ενδιαφέρον και για τον πολιτικό αντίπαλο),

η μη εκμετάλλευση της θέσης και της δύναμής του προς ίδιον όφελος / υπακούει πρώτος ο ίδιος στους νόμους της πολιτείας,

η εργατικότητα,

η συνέπεια λόγων και πράξεων.

Με τις πράξεις και τα λόγια του εμπνέει τους συμπολίτες τους, γίνεται μεγάλος παιδαγωγός και τους οδηγεί στο δρόμο της φρόνησης, της αρετής.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Ἦν δέ τις Ἀπολλοφάνης Κυζικηνός, ὃς καὶ Φαρναβάζω ἐτύγχανεν ἐκ παλαιοῦ ξένος ὦν καὶ Ἀγησίλαω κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐξενώθη. Οὗτος οὖν εἶπε πρὸς τὸν Ἀγησίλαον ὡς οἷοιτο συναγαγεῖν αὐτῷ ἂν εἰς λόγους περὶ φιλίας Φαρνάβαζον. Ὡς δ' ἤκουσεν αὐτοῦ, σπονδὰς λαβὼν καὶ δεξιὰν παρῆν ἄγων τὸν Φαρνάβαζον εἰς συγκείμενον χωρίον, ἔνθα δὴ Ἀγησίλαος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν τριάκοντα χαμαὶ ἐν πόσιν κατακείμενοι ἀνέμενον· ὁ δὲ Φαρνάβαζος ἤκεν ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Ὑποτιθέντων δὲ αὐτῷ τῶν θεραπόντων ῥαπτὰ, ἐφ' ὧν καθίζουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς, ἤσχύνθη ἐντρυφῆσαι, ὁρῶν τοῦ Ἀγησίλαου τὴν φαυλότητα· κατεκλίθη οὖν καὶ αὐτὸς ὥσπερ εἶχε χαμαί. Καὶ πρῶτα μὲν ἀλλήλους χαίρειν προσεῖπαν, ἔπειτα τὴν δεξιὰν προτείναντος τοῦ Φαρναβάζου ἀντιπροὔτεινε καὶ ὁ Ἀγησίλαος. Μετὰ δὲ τοῦτο ἤρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαζος· καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος

Ξενοφῶν, Ἑλληνικά 4.1.29-31

Μετάφραση

Και υπήρχε κάποιος Απολλοφάνης από την Κύζικο, που τύχαινε να είναι και φίλος από φιλοξενία με το Φαρνάβαζο από παλιά και εκείνη την εποχή έγινε φίλος με τον Αγησίλαο. Αυτός, λοιπόν, είπε στον Αγησίλαο ότι πίστευε πως θα μπορούσε να φέρει σ' αυτόν για συνομιλίες περί φιλίας το Φαρνάβαζο. Και όταν τον άκουσε, αφού έκαναν συμφωνία και χειραψία, εμφανίστηκε οδηγώντας το Φαρνάβαζο στο συμφωνημένο τόπο, όπου λοιπόν ο Αγησίλαος και οι τριάντα στρατιώτες που ήταν γύρω του, περίμεναν καθισμένοι κάτω στο χορτάρι· κι ο Φαρνάβαζος είχε έρθει φορώντας ενδυμασία ίσης αξίας με πολύ χρυσάφι. Κι αφού τοποθέτησαν κάτω γι' αυτόν οι υπηρέτες κεντητά μαξιλάρια, πάνω στα οποία οι Πέρσες κάθονται μαλακά, ντράπηκε για τον τρυφηλό τρόπο ζωής του, βλέποντας την απλότητα του Αγησίλαου· κάθισε, λοιπόν, κι αυτός κάτω, όπως ακριβώς ήταν. Και στην αρχή αντάλλαξαν χαιρετισμό, έπειτα, όταν πρότεινε ο Φαρνάβαζος το δεξί χέρι, το πρότεινε με τη σειρά του και ο Αγησίλαος. Μετά απ' αυτό ο Φαρνάβαζος άρχισε να μιλάει γιατί ήταν μεγαλύτερος στην ηλικία.